Dosarul nr. 3-4905/2024
2-24132317-12-3-20112024

**H O T Ă R Â R E**
În numele Legii

09 octombrie 2025 mun. Chișinău
Judecătoria Chișinău (sediu Râșcani)
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Cristina Panfil
Grefier Eugenia Dîrțu

Cu participarea interpretului Furtuna Sergiu

examinând în ședință închisă acțiunea în contencios administrativ depusă de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație privind contestarea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

**c o n s t a t ă:**

## ÎN FAPT

### Argumentele reclamantului

1. La 20 noiembrie 2024 ***** a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind contestarea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil. (f.d.6-8)
2. În motivarea acțiunii a indicat că la data de 11 aprilie 2024 ***** s-a adresat cu o cerere de azil către Direcția Azil și Apatridie din cadrul Inspectoratului General pentru migrație al Ministerului Afacerilor Interne, prin care a solicitat acordarea protecției umanitare.
3. În cererea de azil a explicat faptul că din anul 2014 locuiește pe teritoriul Republicii Moldova din motiv că este căsătorit cu o cetățeancă a Republicii Moldova și a perfectat permis de ședere pentru reîntregirea familiei. Din anul 2014 nu a mai vizitat Turcia și a comunicat cu părinții și rudele prin intermediul rețelelor de socializare. În anul 2020 s-a convertit la credința creștină penticostală renunțând la religia musulmană. După ce a comunicat acest fapt rudelor sale din Turcia, aceștia l-au înjurat și insultat, iar relațiile s-au deteriorat. Din aceste motive are temeri de a se întoarce în Turcia și consideră că acolo nu va fi în siguranță. În cererea de azil a explicat că își cunoaște familia și crede că nu ar permite ca cineva din rude să trădeze islamul, motiv pentru care viața sa va fi pusă în pericol aflându-se în Turcia.
4. Totodată a argumentat că, în perioada cât s-a aflat în Republica Moldova, a auzit din presa Turciei despre atentatul asupra bisericii creștine din orașul Istambul unde a decedat o

persoană. Susține că în urma acestui incident a crescut temerea și frica sa de a se întoarce în țara natală. A ajuns la convingerea că Republica Moldova este unicul loc sigur pentru el și este sigur că dacă se va reîntoarce va fi agresat de rude și privat de libertate pentru faptul că s-a convertit la altă religie trădând islamul, aceasta fiind o rușine pentru musulmani. Conchide că nu are încredere în sistemul actual judecătoresc din Turcia.

5. Menționează că la 22 octombrie 2024 a făcut cunoștință cu Decizia nr. 6099/24/DAA din 11 octombrie 2024 prin care s-a dispus respingerea cererii de azil a solicitantului *****, în temeiul art. 60 alin. (1) lit. c) din Legea privind azilul.

6. Notează că, Direcția de Azil și Apatridie nu și-a întemeiat legal respingerea, nu a analizat conceptul fundamental de „temere bine întemeiată de persecuție" sub aspectul celor două elemente care îl compun, elementul subiectiv și cel obiectiv, temere care se referă la unul din cele cinci motive de persecuție prevăzute de Convenția din anul 1951. Nu observă o diligență din partea autorității publice în vederea stabilirii și expunerii circumstanțelor de fapt concrete ce au condus la emiterea unei asemenea decizii.

7. Susține că cererea sa a îndeplinit condițiile prevăzute de art. 17 alin. (1) din Legea privind azilul nr. 270 din 18 decembrie 2008. Observă că la baza emiterii deciziei au stat informații de pe internet, posibil din sursele publice, fiind indicat că nu s-au găsit informații că persoanele care s-au convertit de la o religie la altă religie sunt supuse abuzului și agresiunii din partea autorităților turcești.

8. Cu referire la calitatea de „victimă" invocă jurisprudența CEDO în această materie, cu trimitere la art. 34 din Convenție, potrivit căreia este suficient ca o persoană să pretindă că este victimă, iar numai examinarea în fond va permite stabilirea faptului dacă reclamantul într-adevăr este sau nu victima încălcării invocate *(CEDH, 13 iun. 1979, Marckx c/Belgique, seria A, n. 31).*

9. Remarcă că azilul este o instituție juridică prin intermediul căreia, statul oferă străinului protecție. În Republica Moldova se acordă patru forme de protecție: statutul de refugiat, protecția umanitară, protecția temporară și azilul politic. Astfel, orice cetățean străin sau apatrid care își manifestă voința de a solicita o formă de protecție, poate solicita azil și statul urmează să investigheze cererea sub toate aspectele obiective și subiective pentru ai favoriza solicitarea.

10. Precizează că prin respingerea cererii sale a fost emis un act defavorabil care îi afectează drepturile/interesele legitime și respinge acordarea avantajului solicitat. Potrivit legislației și deciziei Direcției Azil și Apatridie, cererile de azil pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ fără respectarea vreunei proceduri prealabile.

11. Explică că la emiterea deciziei nu a fost aplicat art. 87 alin. (1) din Codul administrativ și art. 57 din Legea privind azilul, întrucât nu s-a observat o investigare amănunțită a cererii și nu s-au solicitat acte oficiale suplimentare.

12. Remarcă că unicul argument al pârâtului, ce a condus la respingerea cererii de azil, a fost că nu există riscuri și temeri pentru ***** privind persecuțiile de religie în statul Turc. Face trimitere la art. 56 din Legea privind azilul și subliniază că nu s-a luat în considerare faptul că are soție moldoveancă și că familia lui este în Republica Moldova.

13. Consideră că analiza cererii sale urmează să asigurare echilibrul între interesele particularilor și autoritățile publice cu care interacționează. Asigurarea încrederii în autoritățile publice este condiționată de legalitatea și corectitudinea activității administrative realizate, iar pentru asigurarea dezideratului menționat sunt necesare instituții juridice care acoperă tot spectrul complex de atribuții acordate.

14. Conchide că Decizia Direcției Azil și Apatridie nr. 6099/24/DAA din 11 octombrie 2024 este bazată exclusiv pe informația din internet, care nu poate constitui, în sine, temei unic pentru a refuza acordarea protecției umanitare fără a apela oficial la autoritățile din Republica Turcă.

15. În drept își întemeiază cererea în baza art. 36, art.87, art.139, art.186, art.189, art.196, art.203, art.206, art.209 din Codul Administrativ și art.17, art.46, art.56, art.57, art.60, art.61 alin. (1) din Legea privind azilul nr. 270 din 18.12.2008, jurisprudența CEDO, Convenția din anul 1951.

16. Reclamantul solicită anularea deciziei nr. 6099/24/DAA din 11 octombrie 2024 și obligarea Direcției Azil și Apatridie de a emite o decizie privind acordarea protecției umanitare.

**Argumentele pârâtului**

17. La 27 decembrie 2024 pârâtul Inspectoratul General pentru Migrație a depus referință la cererea de chemare în judecată. (f.d. 24-31)

18. În motivarea referinței a adnotat că potrivit pct. 51 din manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților (manualul UNHCR), nu există o definiție universală acceptată a „persecuției”, iar diferitele tentative de a formula o astfel de definiție au avut un succes limitat. Din art. 33 al Convenției din 1951, se poate deduce că o amenințare a vieții sau a libertății pe motiv de rasă, religie, naționalitate, opinie politică sau apartenență la un anumit grup social constituie întotdeauna persecuție. Alte violări grave ale drepturile omului din aceleași motive vor constitui, de asemenea, persecuție.

19. Precizează că, la evaluarea credibilității interne, au fost luate în considerare declarațiile solicitantului, potrivit cărora acesta s-a convertit la religia creștină în anul 2020, iar în Turcia, persoanele care se convertesc la altă religie sunt supuși riscului de a fi uciși. Totodată, din cauza convertirii la religia creștină a întâmpinat probleme din partea familiei sale din Turcia. Nu se simte în siguranță în țara de origine și consideră că viața sa va fi în pusă în pericol.

20. Pârâtul explică că declarațiile solicitantului nu pot fi evaluate în abstract, ci trebuie analizate în contextul unor situații concrete, iar cunoașterea condițiilor din țara de origine este indispensabilă.

21. Invocă pct. 38 din manualul UNHCR potrivit căruia elementului de ,,temere", care este o situație de spirit și o condiție subiectivă, îi este adăugat calificativul „bine întemeiat". Rezultă că statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui care pretinde, ci și de situația obiectivă pe care se bazează aceasta. Prin urmare, termenul „temeri bine întemeiate" conține atât un element subiectiv, cât și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate considerație ambele elemente.

22. Subliniază că, în acest sens, a fost consultată informația din țara de origine a reclamantului, adică Turcia. Remarcă că potrivit constituției Republicii Turce s-a stabilit că acesta este un stat social, democrat bazat pe norme de drept, pe conceptul ordinii publice, solidarității naționale și dreptății, respectă drepturile omului, devotat naționalismului Atatiurka și bazat pe principalele principii expuse în preambulul Constituției. Conform art. 19, libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile. Nimeni nu poate fi lipsit de libertate, cu excepția cazurilor în care astfel de proceduri și condițiile sunt prevăzute de lege. Persoanele în privința cărora există motive întemeiate pentru a-i crede vinovați de comiterea unei infracțiuni pot fi arestate în baza deciziei judecătorești doar în scopul de a preveni evadarea sau distrugerea și denaturarea elementelor de probă, sau în alte cazuri similare, în care este necesară arestarea, și în circumstanțele prevăzute de lege. Persoana arestată sau reținută, în toate cazurile va fi informată imediat în formă scrisă sau în formă verbală despre motivul reținerii, detenției său acuzării. Iar în cazul în care infracțiunea a fost comisă de un grup de persoane - înainte de a fi aduse în fața instanței de judecată. Persoana arestată sau deținută este adus în fața instanței de judecată în termen de patruzeci și opt de ore, iar în cazul în care infracțiunea a fost săvârșită de către un grup de persoane - în termen de cincisprezece zile, cu excepția timpului de escortare la cea mai apropiată judecătorie de la locul de detenție. Nimeni nu poate fi lipsit de libertate, fără decizia unui judecător în conformitate cu timpul prevăzut mai sus. Perioadele date pot fi prelungite în timp de stare de urgență sau de asediu, precum și în timp de război. Potrivit art.40 alin.(l), orice persoană ale cărei drepturi și libertăți constituționale au fost încălcate are dreptul îndată să se adreseze autorităților competente. *(Sursa: httm//woridconstitutions.ru/archives/84/2)*

23. Notează că potrivit Report on International Religious Freedom: Turkey (Turkiye) din 26 iunie 2024 (USDOS - US Department of State 2023), guvernul SUA estimează că la jumătatea anului 2023 populația totală constituia 83,6 milioane. Guvernul turc estimează populația la 85,3 milioane. Potrivit guvernului, 99% din populație este musulmană, care, potrivit guvernului, include alevi. Sondajele de opinie publică publicate de firma de cercetare și sondaje RONDA Research and Consultancy sugerează că, în anul 2021,

aproximativ 88% din populație se autoidentifică ca musulmani sunniți, 6% se autoidentifică ca necredincioși, 4% ca alevi și restul 2% ca „alți". Liderii fundațiilor alevi estimează că musulmanii alevi reprezintă de la 25% până la 31% din populație, în timp ce experții estimează numărul de la 10 până la 15%. Comunitatea Shia Jafari estimează că membrii săi reprezintă 4% din populație. *(Sursa: https://www.ecoi.net/en/document/2111578.html)*

24. Menționează că, Constituția definește țara ca fiind un stat laic și care prevede libertatea de conștiință, credință religioasă, convingere, exprimare și închinare. Acesta stipulează că persoanele nu pot fi obligate să participe la ceremonii religioase sau să-și dezvăluie religia și că actele de cult pot fi efectuate în mod liber dacă nu sunt îndreptate împotriva „integrității statului". Constituția interzice discriminarea pe motive religioase și exploatarea sau abuzul de „religie sau sentimente religioase sau lucruri considerate sacre de religie". De asemenea, interzice „întemeierea chiar și parțială" a ordinii statului pe principii religioase.

25. Remarcă că comunitățile religioase, în special musulmanii alevi, au continuat să-și manifeste îngrijorări cu privire la câteva dintre politicile guvernamentale în materie de educație. Guvernul a continuat să nu respecte o hotărâre a CEDO din 2013 care a constatat că cursurile obligatorii de religie în școlile publice încalcă libertatea educațională. CEDO a respins apelul guvernului la hotărâre în 2015 și a susținut afirmația juridică a comunității alevi că cursurile impuse de guvern promovau islamul sunnit și contravin convingerilor religioase ale alevilor. În anul 2013, autoritățile au adăugat material despre alevism în programa cursurilor religioase, după decizia CEDO, dar grupurile alevi au declarat că materialul era inadecvat și, în unele cazuri, incorect, iar profesorii adesea l-au ignorat. Ei au continuat să solicite guvernului să pună în aplicare decizia CEDO.

26. Indică că pct. 71 din manualul UNHCR prevede că Declarația universală a drepturilor omului și Pactul internațional relativ la drepturile civile și politice proclamă dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și religie, drept ce include atât libertatea unei persoane de a-și schimba religia și convingerile, cât și libertatea sa de a-și manifesta religia și convingerile sale deopotrivă în public și în particular, prin educație, practicare, cult și ritualuri.

27. Observă că pct. 72 din manualul UNHCR stabilește că persecuția din „motive religioase" poate lua diferite forme, de exemplu, interzicerea apartenenței la o comunitate religioasă, de a practica un cult în public sau în particular, de a da sau primi educație religioasă, sau aplicarea de măsuri grave de discriminare față de persoane, deoarece își practică religia sau aparțin unei anumite comunități religioase.

28. Atrage atenția instanței că, în mod normal, simpla apartenență la o comunitate religioasă nu va fi suficientă pentru a justifica temeinicia unei cereri de recunoaștere a statutului de refugiat. Cu toate acestea, pot exista circumstanțe speciale în care simpla apartenență poate fi justificare suficientă, potrivit pct. 73 din manualul UNHCR.

29. Susține că, în dezgrația solicitantului, s-a stabilit că deși dumnealui s-a convertit la religia creștină încă în anul 2020, acesta nu a individualizat nicio acțiune întreprinsă de către autoritățile naționale în privința sa, ce ar prune în pericol atât viața cât și integritatea personală.

30. Cu referire la mențiunea reclamantului privind problemele întreprinse de către familia acestuia invocă art. 10 alin. (2) din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011, potrivit căruia atunci când se evaluează dacă un solicitant este îndreptățit să se teamă că va fi persecutat, este indiferent dacă posedă efectiv caracteristica legată de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice care stau la originea persecuției, atât timp cât o astfel de caracteristică îi este atribuită de agentul de persecuție.

31. În legătură cu agenții de persecuție face trimitere la prevderile art. 47 și $47^1$ din Legea nr. 270/2008.

32. Menționează că, potrivit pct. 65 din manualul UNHCR și Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, în mod normal, persecuția este legată de acțiunile autorităților unei țări. Ea poate emana, de asemenea, de la părți ale populației ce nu respectă standardele stabilite de legile țării respective. Unul din cazuri poate fi intoleranța religioasă, ce duce la persecuție, într-o țară altfel laică, unde unele fracțiuni ale populației nu respectă credințele religioase ale celorlalți. Acolo unde actele grave de discriminare sau altele infracționale sunt comise de populația locală, acestea pot fi considerate ca persecuție dacă sunt tolerate cu bună știință de autorități sau dacă autoritățile refuză, sau se dovedesc incapabile să ofere o protecție adecvată.

33. Argumentează că, în rezultatul cercetării pe internet în sursele publice de specialitate accesibile publicului și cu ajutorul motoarelor de căutare pe internet în cercetare liberă, nu a fost găsită informație cu privire la existența acțiunilor discriminatorii din partea autorităților de stat față de creștini, precum și că viața acestora ar fi pusă în pericol din cauza apartenenței la religia dată.

34. Susține că deși reclamantul a menționat că din cauza apartenenței religioase riscă ca viața sa să fie pusă în pericol, acesta și-a perfectat pașaport național de călătorie, în anul 2022, fără de a întâmpina dificultăți. Totodată, s-a stabilit că acesta circula des în țara de origine, în mod legal, având tangență directă cu autoritățile de stat, ceea ce permite a concluziona că reclamantul nu se afla în vizorul autorităților de stat, ca o persoană ce ar prezenta un pericol național. Astfel, potrivit pct. 106 din manualul UNHCR, ori de câte ori este posibil, protecția națională are prioritate față de protecția internațională.

35. Conchide că declarațiile solicitantului de azil cu privire la temerea sa pe „motiv religios" sunt incoerente și neplauzibile prin prisma art. 44 lit. (c) din Legea nr.270/2008.

36. Notează că potrivit Legii nr.270/2008 prevede că solicitantul depune cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate. În acest

sens, s-a stabilit că solicitantul de azil a venit în Republica Moldova în anul 2014, dar a manifestat voința de a solicita azil abia în luna aprilie 2024, nejustificând întârzierea prin anumite motive întemeiate.

37. Indică că, în perioada 23 ianuarie 2020 – 10 decembrie 2022, reclamantul a deținut permis de ședere pe teritoriul Republicii Moldova. Din cauza imposibilității prelungirii permisului de ședere circula des în țara de origine și revenea în Republica Moldova. Ultima intrare în Republica Moldova, potrivit datelor din pașaportul național, a fost la17 ianuarie 2024.

38. Consideră că solicitarea reclamantului de a-i fi acordat azil pe teritoriul Republicii Moldova reprezintă o pseudo-legalizare pe teritoriul Republicii Moldova. Astfel, acest motiv este calificat ca un motiv economic. Potrivit pct. 62 din manualul UNHCR și Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, un migrant economic este o persoana care, din motive diferite de cele conținute în definiția refugiatului, își părăsește voluntar țara în vederea stabilirii sale în altă parte. El se poate deplasa din dorința de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive de natură personală. Dacă acesta se deplasează exclusiv din considerente economice, este un migrant economic și nu un refugiat.

39. Totodată, explică că reclamantul nu a identificat nici un motiv de agresiune, dominație străină sau existența unor evenimente care au tulburat ordinea publică în localitatea sa natală. Nu are nici un motiv de temere, mai mult ca atât, s-a bazat și a relatat informații destul de ambigue. Or, potrivit pct. 22 din manualul UNHCR, statutul de refugiat se aplică și oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupației, dominației străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga țară de origine sau a cărei cetățenie o are, este obligată să părăsească locul de reședință obișnuită pentru a căuta refugiu într-un alt loc din afara țării sale de origine sau a cărei cetățenie o are.

40. Susține că reclamantul nu a probat faptul că în privința sa au fost aplicate acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea nr. 270/2008, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați; acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere; abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

41. Apreciază că nu există o temere bine întemeiată sau a unei probabilități de persecuție, întrucât reclamantul nu a stabilit că rămânerea sa în țara de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiția refugiatului.

42. Concluzionează că nu sunt suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă că reclamantul va fi supus actelor de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin.(l) și alin. (2) din Legea nr. 270/2008.

43. Deduce că prevederile art. 1A din Convenția de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților și art. 17 alin. (l) din Legea nr. 270/2008 nu sunt aplicabile în cazul dat.

44. Precizează că având în vedere rolul activ, în conformitate cu art. 42 din Legea nr. 270/2008, autoritatea investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere. Astfel a fost analizată și posibilitatea acordării protecției umanitare.

45. În conformitate cu art. 19 din Legea nr. 270/2008, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în tara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

46. Precizează că, în urma analizei surselor de informații publice și anume raportul HRW - Human Rights Watch (2024 - Turcia), s-a constatat că, în prezent, pe teritoriul Turciei nu se desfășoară conflict armat internațional sau intern, fapt ce ar conduce la aplicarea prezentei prevederi legale.
*(Sursa: https://www.ecoi.net/en/(locument/2103139.html)*

47. Atrage atenția asupra faptului că reclamantul nu a invocat careva argumente palpabile sau probe veridice care să demonstreze că la reîntoarcerea sa în țara de origine există un risc real de a suferi vătămările grave.

48. Constată că reclamantul nu a fost constrâns să părăsească țara de origine într-un mod forțat și nu riscă de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 CEDO. Or, persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să-și susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

49. Concluzionează că situația din țara de origine a reclamantului nu prezintă un pericol pentru viața și securitatea acestuia în cazul întoarcerii în Turcia. Prin urmare, reclamantul nu întrunește condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art. 19 din Legea nr.270/2008.

50. Pârâtul solicită respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

**Poziția participanților în ședință**

51. În ședința de judecată reclamantul *****, reprezentat de avocata Sîrcu Ina, fiind asistat de interpretul autorizat Furtuna Sergiu, a susținut în fapt și drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

52. În şedinţa de judecată, reprezentantul pârâtului Inspectoratul General pentru Migrație, Armanu Igor, a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

**MOTIVAREA INSTANȚEI**

53. Examinând acțiunea reclamantului *****, audiind explicațiile participanților la proces, studiind argumentele pârâtului, probele administrate în ansamblul şi interconexiunea lor, normele legii aplicabile, instanța de judecată constată că acțiunea este admisibilă şi pasibilă de a fi respinsă, din următoarele considerente.

54. Conform prevederilor art. 189 alin. (1) şi (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

55. Conform art. 2 alin. (1) din Codul administrativ, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanţilor la raporturile administrative, atribuţiile autorităţilor publice administrative şi ale instanţelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile şi obligaţiile participanţilor în procedura administrativă şi cea de contencios administrativ.

56. Conform art. 3 din Codul administrativ, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

57. Conform art. 18 din Codul administrativ, interesul public vizează ordinea de drept, democraţia, garantarea drepturilor şi a libertăţilor persoanelor, precum şi obligaţiile acestora, satisfacerea necesităţilor sociale, realizarea competenţelor autorităţilor publice, funcţionarea lor legală şi în bune condiţii.

58. Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

59. Conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia.

**Referitor la admisibilitatea acțiunii**

60. În temeiul art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța de judecată verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contencios administrativ.

61. În sensul art. 20 și art.189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană poate înainta o acțiune în contencios administrativ, dacă revendică un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege încălcat prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

62. Conform art. 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

63. Conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

64. Conform art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, actul administrative individual defavorabil este actul care impun destinatarilor săi obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

65. Prin urmare, decizia Direcției azil și apatridie din cadrul Inspectoratului General pentru Migrațiune nr. 6099/24/DAA din 11 octombrie 2024 este un act administrativ individual defavorabil emis în privința reclamantului *****.

66. Instanța de judecată reține că, admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

67. Conform art. 17 din Codul administrativ, dreptul vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

68. Conform art. 39 alin. (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

69. Instanța de judecată menționează că art. 17 din Codul administrativ relevă noțiunea dreptului vătămat în sens material, iar noțiunea „revendică încălcarea” utilizată în conținutul art. 189 și art. 207 alin. (1) lit. e) din Codul administrativ, este folosită în sens procesual.

70. Revendicarea încălcării justifică dreptul reclamantului, în sens procesual, de a înainta acțiunea în contencios administrativ, iar vătămarea dreptului urmează a fi probată, fiind o problemă de fond. Prin urmare, aceste două noțiuni nu sunt echivalente.

71. Reclamantul are dreptul la înaintarea acțiunii în contencios administrativ ori de câte ori se deduce, la o examinare *prima facie,* din circumstanțele invocate în cerere, acte, dosar

administrativ etc., probabilitatea lezării unui drept al său prin actul administrativ individual contestat.

72. Probabilitatea că dreptul subiectiv ar putea fi vătămat este prezumată de fiecare dată când o persoană este destinatarul actului administrativ individual defavorabil, conform art. 11 alin. (2) din Codul administrativ, sau este un terț.

73. Reclamantul ***** este destinatarul actului administrativ individual contestat.

74. În conformitate cu art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, controlul de legalitate a actelor emise de Inspectoratul General pentru Migrație este de competența Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, întrucât aceste acte nu se regăsesc în excepțiile de la alin. (2) și (3) a art. 191 din Codul administrativ. Prin urmare, acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamant cu respectarea competenței jurisdicționale și teritoriale.

75. Acțiunea înaintată de către reclamant reprezintă o acțiune în obligare, în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ. Or, obiectului acțiunii în obligare constă în obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual.

76. În sensul enunțat, art. 209 alin. (1) din Codul administrativ prevede că, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă.

77. Astfel instanța de judecată reține că decizia nr. 6099/24/DAA din 11 octombrie 2024 a fost comunicată reclamantului ***** la 22 octombrie 2024, fapt confirmat prin comunicarea semnată de reclamant (f.d. 48 din dosarul administrativ). Având în vedere că acțiunea reclamantului a fost înaintată la 20 noiembrie 2024, rezultă că termenul legal de 30 de zile a fost respectat.

*78.* În ceste condiții, instanța de judecată reține că nu există motive de inadmisibilitate, în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, în privința acțiunii în contencios administrativ înaintată de *****, prin urmare, acțiunea este admisibilă.

**Referitor la temeinicia acțiunii**

79. În speță, reclamantul ***** este cetățean al Republicii Turcia conform pașaportului U28154250, eliberat la 19 iulie 2022. (f.d. 19)

80. Potrivit certificatului de căsătorie din 09 ianuarie 2013 reclamantul este căsătorit cu o cetățeancă a Republicii Moldova. (f.d. 10)

81. La 19 ianuarie 2020, reclamantul s-a convertit la credința penticostală, fapt atestat prin certificatul de botez emis de Biserica Penticostală ,,Maranata” din orașul Strășeni. (f.d. 17)

82. La 11 aprilie 2024 s-a adresat cu o cerere de azil către Inspectoratul General pentru Migrație din cadrul MAI. (f.d. 1-2 din dosarul administrativ)

83. La 11 octombrie 2024, Direcția de Azil și Apatridie din cadrul Inspectoratului General pentru Migrație a emis decizia nr. 6099/24/DAA prin care a respins cererea de azil înaintată de reclamant. ( f.d. 47 din dosarul administrativ)

84. La 22 octombrie 2024, reclamantul a făcut cunoștință cu decizia nr. 6099/24/DAA din 11 aprilie 2024. (f.d. 48 din dosarul administrativ) Tot la aceeași dată, reclamantul a primit documentul de identitate temporar al solicitantului de azil cu drept de muncă. (f.d. 9)

85. Nefiind de acord cu nr. 6099/24/DAA din 11 aprilie 2024, la 20 noiembrie 2024, reclamantul s-a adresat cu o cerere de chemare în judecată privind anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil. (f.d. 6-8)

86. Verificând temeinicia acțiunii înaintate, instanța de judecată consideră că cererea de chemare în judecată urmează a fi respinsă ca neîntemeiată din următoarele considerente de fapt și de drept.

87. Instanța de judecată reține că, prin noțiunea de azil se înțelege, o instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție.

88. Conform art. 16 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, prevede că pe teritoriul Republicii Moldova, persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

89. Instanța de judecată constată că, în pretențiile sale, reclamantul a invocat protecția umanitară ca formă de protecție ce urma a fi acordată prin cererea de azil.

90. Conform art. 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

91. Condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat sunt prevăzute la art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, potrivit căruia statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal

și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

92. Vătămările grave sunt definite la art. 45 alin. (3) lit. a)-c) al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, potrivit căruia prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

93. Prin urmare, pentru admiterea cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale. Solicitantul urmează să demonstreze temerile sale de persecuție sau riscul real de a fi supus unor vătămări grave sunt justificate.

94. Instanța subliniază că, statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui care o invocă, ci și de situația factologică pe care aceasta se bazează. Prin urmare, termenul de „temere bine întemeiată” conține un element subiectiv, cât și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate în considerație ambele elemente.

95. La fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție sau vătămare gravă la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție, de faptele relevante referitoare la țara de origine, de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

96. Reieșind din prevederile art. 56 lit. a)-f) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, la analizarea cererii de azil, autoritatea competentă va ține cont: de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naționalitatea, țările și locurile de reședință anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate și de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție; de faptele relevante referitoare la țara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile și regulamentele din țara de origine și de modalitatea în care sunt aplicate; de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine; de situația individuală sau de circumstanțele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuție sau vătămări grave; de acțiunile solicitantului, ulterioare părăsirii țării de origine: au fost ele direcționate exclusiv sau în principal spre crearea condițiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilității ca aceste acțiuni să conducă la persecuție sau la cauzarea unor

vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în țara de origine; de existența posibilității ca solicitantul să beneficieze de protecția unei alte țări, a cărei cetățenie a dobândit-o.

97. Așadar, autoritatea publică urma să evalueze declarațiile făcute de solicitantul de azil raportându-le la situații concrete, inclusiv la condițiile de trai din țara lui de origine.

98. În acest context, instanța de judecată constată că potrivit notei de interviu întocmite la 23 septembrie 2024, reclamantul a declarat că locuiește în Republica Moldova din anul 2014, în baza unui permis de ședere pentru reîntregirea familiei. Acesta a menționat că, de aproximativ trei ani, soția sa, moldoveancă de origine, este plecată în Italia, relația dintre ei fiind întreruptă, iar soția nu dorește prelungirea permisului său de ședere. Din acest motiv, reclamantul susține că era nevoit să circule frecvent între Republica Moldova și Turcia, până când, în cele din urmă, a decis să solicite azil. Reclamantul a indicat că a părăsit țara de origine în mod legal, prin Aeroport, deținând un pașaport nou, obținut de la Ambasada Turciei din Chișinău, ca urmare a expirării documentului anterior. A precizat că nu a întâmpinat dificultăți din partea autorităților la eliberarea pașaportului. De asemenea, a declarat că a utilizat pașaportul exclusiv pentru călătorii în Republica Moldova și România, fără a tranzita alte state. În ceea ce privește motivele cererii de azil, reclamantul a afirmat că unicul temei îl constituie religia, susținând că, după convertirea sa la creștinism, a întâmpinat probleme atât din partea familiei, cât și a societății. Acesta a relatat că fiica și ginerele îi interzic să revină la domiciliul din țara de origine. Totodată, a susținut că, în Turcia, persoanele care se convertesc de la islam la creștinism pot fi ucise și că există un număr semnificativ de persoane provenite din Afganistan și Siria care ar identifica locuințele creștinilor, marcându-le cu o cruce. Reclamantul a mai arătat că, în eventualitatea revenirii în țara de origine, nu ar avea unde locui și că nu dorește să se întoarcă la copii pentru a nu le crea dificultăți din cauza religiei sale. În opinia sa, viața îi este pusă în pericol întrucât este misionar și consideră că trebuie să răspândească creștinismul, activitate pe care susține că nu o poate desfășura în Turcia. De asemenea, a afirmat că trecerea de la islam la creștinism reprezintă o faptă extrem de gravă în societatea din care provine. (f.d. 38-41 din dosarul administrativ).

99. Totodată, instanța de judecată remarcă că potrivit ștampilelor amplasate în pașaport reclamantul a intrat în Republica Turcă inclusiv la 15 decembrie 2022, 23 iunie 2022, 12 septembrie 2023, 17 ianuarie 2024. (f.d. 9-10 din dosarul administrativ)

100. În această ordine de idei, instanța de judecată reține că autoritatea publică a apreciat just că temerea reclamantului de a fi persecutat pe motive de religie nu este una bine întemeiată. Or, reclamantul a declarat că a părăsit legal țara de origine, în contextul căsătoriei cu o cetățeancă a Republicii Moldova, fără a invoca impedimente sau restricții din partea autorităților statului său. De asemenea, acesta nu a relatat și nu a individualizat vreo acțiune concretă îndreptată împotriva sa care să indice existența unei persecuții personale.

101. Mai mult, reclamantul nu a prezentat nici în procedura administrativă desfășurată în fața Inspectoratului General pentru Migrație, nici în fața instanței de judecată, probe pertinente, concludente și admisibile care să confirme că anterior a fost supus unor acte de persecuție pe motive de religie sau că, din această cauză, nu poate beneficia de protecția statului de origine.

102. Totodată, instanța constată că nu este demonstrată existența unei probabilități reale ca, în cazul întoarcerii în țara de origine, viața sau integritatea sa corporală va fi pusă în pericol. Or, reclamantul nu a prezentat dovada faptului că, în cazul reîntoarcerii sale în statul turc, va fi supus unor tratamente ori acțiuni de natură să determine încălcarea drepturilor sale fundamentale, astfel încât să devină incidente prevederile art. 45 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

103. În acest sens, instanța consideră relevantă concluzia Curții Europene pentru Drepturile Omului, în cauza *Vilvarajah și alții contra Regatului Unit*, potrivit căreia o simplă posibilitate de rele tratamente nu antrenează în sine o violare a art. 3 CEDO.

104. Mai mult, instanța de judecată subliniază că simpla existență, într-un stat, a unui sistem în care sunt constatate încălcări evidente ale drepturilor omului nu constituie, prin ea însăși, un temei suficient pentru a concluziona că o persoană este expusă unui pericol de persecuție sau unui risc real de a fi supusă unor vătămări grave. Esențial este ca, în fiecare cauză, să se stabilească în mod concret și individualizat dacă solicitantul de azil se află personal în acest pericol, respectiv dacă există o probabilitate reală și serioasă ca, în cazul returnării, drepturile sale fundamentale să fie afectate.

105. Instanța de judecată apreciază ca fiind neîntemeiată obiecția reclamantului potrivit căreia pârâtul nu ar fi efectuat o investigare diligentă și completă a circumstanțelor relevante cauzei. Din materialele dosarului rezultă că autoritatea administrativă nu s-a limitat la informații generale preluate din surse web, ci a făcut trimitere la rapoarte internaționale pertinente privind situația din țara de origine, a anexat nota de interviu, actele de călătorie și de ședere ale reclamantului, precum și rezultatele verificării apartenenței acestuia la biserica indicată. Prin urmare, instanța constată că declarațiile solicitantului de azil au fost analizate în mod coroborat cu ansamblul probelor administrate, fiind respectate exigențele unei examinări efective și obiective a cererii.

106. Instanța de judecată constată existența unor inconsecvențe manifestate în declarațiile reclamantului. Astfel, pe de o parte, acesta afirmă că fiica și ginerele îi interzic să revină la domiciliul din țara de origine, iar pe de altă parte susține că el însuși nu dorește să se întoarcă la copii pentru a nu le crea dificultăți din cauza religiei sale și că nu are unde locui la întoarcere. Într-o altă explicație, reclamantul declară că este misionar și că în statul turc nu poate promova religia penticostală, iar într-o a patra ipoteză invocă teama că viața sa ar fi pusă în pericol în Republica Turciei. Cu toate acestea, a intrat periodic pe teritoriul statului turc.

107. Instanța de judecată reține că însuși reclamantul a relevat în interviu circumstanțe care conturează adevărata motivație din spatele formulării cererii de azil. Astfel, acesta a indicat că permisul său de ședere nu mai este prelungit, că relația cu soția sa este întreruptă, iar aceasta nu mai dorește continuarea raporturilor conjugale, fapt ce îl obliga să circule frecvent între Republica Moldova și Republica Turcă.

108. Prin urmare, instanța apreciază că demersul de acordare a protecției umanitare apare ca fiind determinat preponderent de dificultățile privind regimul juridic al șederii și de situația sa familială, iar nu de existența unei temeri bine întemeiate de persecuție. Or, sub aparența unui motiv religios nu poate fi disimulat un alt scop, care nu este specific instituției azilului, respectiv regularizarea situației sale de ședere pe teritoriul Republicii Moldova.

109. În aceste condiții, instanța de judecată apreciază că declarațiile reclamantului sunt incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a va fi supus unor persecuții.

110. Suplimentar, instanța de judecată observă că potrivit art. 51 alin. (1) al Legii privind azilul în Republica Moldova, cererea de azil se depune de îndată ce: a) străinul s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat; b) străinul se află pe teritoriul Republicii Moldova; c) în țara de origine a străinului cu drept de ședere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl determină să ceară protecție.

111. În speță, instanța de judecată constată că reclamantul nu a depus cererea de azil de îndată, deși susține că s-a convertit la credința penticostală încă din anul 2020, moment din care relațiile cu familia sa s-ar fi deteriorat, iar permisul său de ședere a expirat în anul 2022. Mai mult, în perioada 2022–2024, reclamantul, cunoscând despre pretinsele consecințe ale schimbării confesiunii a intrat în repetate rânduri pe teritoriul Republicii Turce, fără ca la întoarcere să solicite imediat protecție umanitară, împrejurare care relevă lipsa unei temeri iminente și actuale de persecuție.

112. De asemenea, instanța de judecată remarcă că potrivit art. 48 alin. (1) al Legii privind azilul în Republica Moldova, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cît și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine, iar în sensul dat, reclamantul nu a prezentat nici o probă convingătoare și pertinentă.

113. Din raționamentele expuse, instanța va constata temeinicia și legalitatea acțiunilor autorității pârâte la emiterea Deciziei nr. 6099/24/DAA din 11 octombrie 2024 cu privire la respingerea cererii de azil, or, reclamantul, ***** nu a probat faptul că a fost și poate fi supus persecuției în țara de origine, că există riscul real de a fi supus unor vătămări grave. Prin urmare, în privința reclamantului nu sunt întrunite condițiile legale pentru acordarea unei forme de protecție prevăzute de art. 16 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

114. Prin prisma circumstanțelor expuse și prevederilor legale enunțate supra, instanța de judecată constată, la caz, netemeinicia pretențiilor reclamantului *****, iar alegațiile invocate în susținerea acțiunii înaintate poartă caracter formal, nefiind confirmate prin probe pertinente și concludente în acest sens, fiind combătute prin argumentele autorității publice pârâte și actele prezentate la dosarul administrativ.

115. Potrivit art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

116. În contextul celor relatate, instanța subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

117. Respectiv, nici unul din temeiurile invocate de reclamant întru anularea actului administrativ individual defavorabil, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulare, or, analizând normele legale în coraport cu circumstanțele faptice stabilite, precum și criticele aduse de către reclamant referitor la acțiunile autorității publice pârâte, instanța de judecată conchide că, decizia Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nr. 6099/24/DAA din 11 octombrie 2024 cu privire la respingerea cererii de azil, este legală și întemeiată.

118. Față de cele ce preced, instanța de judecată ajunge la concluzia de a respinge acțiunea în contencios administrativ depusă de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație privind anularea deciziei Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nr. 6099/24/DAA din 11.10.2024 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. f), 232 din Codul administrativ, instanța de judecată

**H o t ă r ă ș t e:**

Se respinge acțiunea în contencios administrativ depusă de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație privind anularea deciziei Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nr. 6099/24/DAA din 11.10.2024 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile din data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Râșcani). Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data comunicării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată.

Președintele ședinței, Cristina Panfil
Judecător